

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: J.K.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky
se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2019 č. j. MPSV – 2019/180250-923,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2019 č. j. MPSV – 2019/180250 -923 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky potvrdilo

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad práce“) ze dne 10. 7. 2019, kterým úřad práce zamítl žádost žalobce o příspěvek na mobilitu od 1. 1. 2018, jelikož mu náleží průkaz osoby se zdravotním postižením, „TP“. Žalovaný se s posouzením úřadu práce ztotožnil, když nárok na příspěvek na mobilitu má pouze držitel průkazu osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „ZTP“ nebo „ZTP/P“, nikoliv „TP“; k námitkám žalobce ohledně nesprávně posouzeného zdravotního stavu žalovaný uvedl, že tento se v řízení o příspěvek na mobilitu neposuzuje.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal nesprávné posouzení svého zdravotního stavu. Poukázal na onemocnění, kterými trpí a která jsou vážná a zhoršují se, s tím, že má nárok na průkaz „ZTP“, který mu byl dokonce přiznán, ale nesprávným posouzením v odvolacím řízení (žádal přiznání od dřívějšího data) odejmut. Má za to, že průkaz „ZTP“ mu náleží nejméně od roku 2014 a své tvrzení dokládá vyjádřením své praktické lékařky, která je plně kompetentní jeho zdravotní stav posoudit. Své tvrzení podpořil odkazem na rozhodnutí úřadu práce ze 4. 11. 2020, ve kterém mu byl průkaz „ZTP“ od 1. 7. 2020 přiznán, s tím, že jde o „pokračování ZTP“ vydaného 4. 1. 2018 s platností do 31. 8. 2020.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s odkazem na své rozhodnutí. Pokud byl žalobci nově přiznán průkaz „ZTP“, pak musí podat novou žádost o příspěvek na mobilitu.
4. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu připojených správních spisů soud zjistil, že žalobce podal žádost o příspěvek na mobilitu dne 11. 1. 2018 s nárokem od 1. 1. 2018. Úřad práce totiž žalobci dne 19. 12. 2017 přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením, označený symbolem „ZTP“ (dále je „průkaz ZTP“) od 1. 8. 2017 do 31. 8. 2020, neboť zdravotní stav žalobce odpovídá odstavci 2 písm. i) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „vyhláška“), podle kterého se za zdravotní stav, který lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace, považuje těžké postižení pohyblivosti a celkové výkonnosti již při lehkém zatížení při interních a onkologických postiženích, kterým žalobce trpí a je tak osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti podle § 34 odst. 3 zák. č. 329/2011 Sb. zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o PDOZP“). Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce podal žalobce odvolání, když nesouhlasil s počátkem doby, kdy mu byl nárok na „průkaz ZTP“ přiznán.
6. Odvolací orgán rozhodnutí úřadu práce změnil tak, že žalobci přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označeným symbolem „TP“ od 1. 8. 2017 trvale. Vyšel z

posudku Posudkové komise MPSV z 2. 5. 2019, která zdravotní stav žalobce posoudila jako odpovídající neboť odstavci 1 písm. g) přílohy č. 4 vyhlášky, podle kterého se za zdravotní stav, který lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace, považuje postižení páteře s často recidivujícími projevy nervosvalového dráždění a poruchou svalového korzetu nebo se ztuhnutím dvou úseků páteře, kterým žalobce trpí a je tak osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o PDOZP. Rozhodnutí nabylo právní moci 7. 6. 2019.

7. Úřad práce proto s poukazem na řízení o přiznání nároku na průkaz TP žádost žalobce o přiznání příspěvku na mobilitu zamítl a žalovaný se v napadeném rozhodnutí s jeho posouzením ztotožnil, když podmínkou pro přiznání příspěvku je přiznání „průkazu ZTP“, nikoliv „TP“.
8. Žalobce požádal dne 22. 7. 2020 o změnu průkazu osoby se zdravotním postižením. O této rozhodl úřad práce dne 4. 11. 2020 tak, že žalobci přiznal nárok na „průkaz ZTP“ od 1. 7. 2020 trvale.
9. Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o PSOZP, *nárok na příspěvek na mobilitu má osoba starší 1 roku, která má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ nebo „ZTP/P“, který byl přiznán podle předpisů účinných od 1. 1. 2014, opakovaně se v kalendářním měsíci za úhradu dopravuje nebo je dopravována a nejsou jí poskytovány pobytové sociální služby podle zákona o sociálních službách v domově pro osoby se zdravotním postižením, v domově pro seniory, v domově se zvláštním režimem nebo ve zdravotnickém zařízení ústavní péče.*
10. Ke dni 3. 9. 2019, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nebyl žalobci přiznán „průkaz ZTP“, neboť rozhodnutí úřadu práce, žalobci „průkaz ZTP“ přiznávající, nenabylo právní moci a „průkaz ZTP“ ani následně žalobci přiznán nebyl, když rozhodnutí úřadu práce bylo změněno a žalobci byl přiznán průkaz „TP“. Pravomocné přiznání průkazu ZTP je přitom pro posouzení nároku na příspěvek na mobilitu rozhodující, neboť shora citovaného ustanovení § 6 odst. 1 zákona o PSOZP zakotvuje jako první podmínku pro nárok na tento příspěvek právě přiznání „průkazu ZTP“, nikoliv jen splnění podmínek pro jeho přiznání. Zdravotní stav žalobce tak pro přiznání příspěvku nebyl sám o sobě relevantní, nevedl-li k přiznání „průkazu ZTP“; naopak, zdravotní stav je rozhodující (a zjišťuje se) právě a pouze v řízení o přiznání „průkazu ZTP“. Žalovaný proto správně potvrdil rozhodnutí úřadu práce, zamítající žalobci žádost o příspěvek na mobilitu, neboť první podmínka pro přiznání tohoto nároku nebyla splněna.
11. K námitce žalobce, týkající se nesprávně posouzeného zdravotního stavu, krajský soud nemohl přihlídnout, neboť, jak již bylo řečeno, v řízení o příspěvek na mobilitu se zdravotní stav žadatele neposuzuje, což potvrzuje konstantní judikatura správních soudů, ze které lze citovat: *„pokud byla stěžovatelova žaloba proti rozhodnutí o přiznání nároku na průkaz ZTP odmítnuta a toto rozhodnutí nebylo ani v jiném řízení zrušeno, presumuje se jeho*

správnost (např. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS). Správní orgány neměly v nyní projednávané věci pravomoc posoudit stěžovatelův nárok na průkaz ZTP samy odlišně (...)“ viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 36/2020 – 12 ze dne 3. 4. 2020.

12. Krajský soud nemohl ani přihlédnout k tomu, že žalobci byl „průkaz ZTP“ následně na základě jeho žádost z 22. 7. 2020 přiznán od 1. 7. 2020 trvale. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkouvání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) správní soudy posuzují to, zda správní orgán na základě skutečností v té době existujících a řádně a v potřebném rozsahu zjištěných a na základě právního stavu platného v době jeho rozhodování rozhodl po právu; jejich činnost není dalším stupněm správního řízení, soudní řízení v tomto smyslu nemá povahu nalézací a soudy nerozhodují namísto veřejné správy ve věci samé. Toto pravidlo neplatí absolutně, Nejvyšší správní soud z něj již dovodil výjimky, a to s ohledem na normy vyšší právní síly či normy s aplikační předností (viz například rozsudek ze dne 22. dubna 2011 č. j. 5 Azs 3/2011 - 131 ve vztahu k principu *non-refoulement*, rozsudky ze dne 4. září 2019 č. j. 9 Azs 193/2019 - 48, a ze dne 13. listopadu 2019 č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, ve vztahu k ochraně osobní svobody ve spojení s právem na život a zákazem mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, či rozsudek ze dne 4. března 2009 č. j. 6 As 44/2008 - 142, ve vztahu k zásadě *ne bis in idem*). Situace, kdy by zde existovala norma vyšší právní síly či s aplikační předností, jejíž dodržení by postup podle § 65 odst. 1 s. ř. s. znemožňoval, však v posuzované věci nenastala. Žalobci byl na základě nové žádosti přiznán „průkaz ZTP“, z čehož vyplývá, že pro případnou další, novou žádost o přiznání příspěvku na mobilitu tato podmínka podle shora citovaného § 6 zákona o PDOZP splněna je. Pro úplnost krajský soud dodává, že splněním ostatních podmínek pro přiznání příspěvku na mobilitu se žalovaný ani úřad práce dosud nezabývali a krajský soud k jejich posouzení nemá pravomoc.
13. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
14. Žádnému z účastníků soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému toto právo nepřisluší ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. prosince 2020

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně